

Βενετία

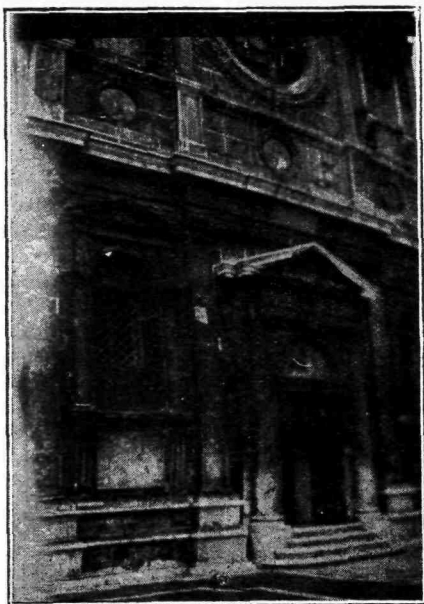
Ponti dei Greci

II

Ridi Pagliaccio!

Βαθειά στο πέλαο κύττα
 'Εκεῖ τὸ σκοτεινὸ
 'Η θάλασσα πῶς σμίγει
 Μὲ τὸν οὐρανὸ
 Τόσο π'οὔτε ξέρομε
 Ποῦ τελειῶν' ἡ μιὰ
 Οὐτ' ὁ ἄλλος βλέπομε
 Ποῦθε ἀρχινᾷ.
 Παρόμοια στὴ ζωὴ μας
 Θλίψεις καὶ χαρὲς
 Συγχύζονται, κι ὦ, κόσμε!
 Γελᾷς ἀντὶ νὰ κλαίς...

ΜΑΝΩΛΗΣ ΜΑΓΚΑΚΗΣ

Ὁ ἐν Βενετία Ἑλληνικὸς ναὸς

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

— Εἰς τὴν ἀρχαιότητα αἱ ἄπιστοι σύζυγοι ἐλιθοβολοῦντο.

— Χρὶ! Τότε πρέπει νὰ δοξάζωμε τὸν Θεὸν διὰ τοὺς ἀσφαλτωμένους μας δρόμους σήμερα.

*

Γεροντοκόρη (ζωγραφίζουσα εἰς τὴν Πινακοθήκην)
 — Αἰσθάνεται κανεὶς τὸν ἑαυτὸν τοῦ τόσου νέου ἀντιγράφοντα παληοὺς διδασκάλους.

*

Ζωγράφος — Δὲν ξέρω τί νὰ κάμω! Ζωγραφίζω κακὲς εἰκόνες δὲν τὴς ἀγοράζει κανεὶς, ζωγραφίζω καλὰς, τὴς παίρνει ὁ δικαστικὸς κλητῆρας.

*

Διευθυντὴς (πρὸς τὸν ρεζισσέρ εἰς τὴν πρώτην τοῦ νέου ἔργου). — Ὁ συγγραφεὺς θὰ ξέρη ὁ ἴδιος τώρα πῶς τὸ ἔργον τοῦ πηγαίνει ἄσχημα. Εἶδατε πῶς τὴν πρώτην πρᾶξι ἐκάθονταν στὸ θεωρεῖο τῆς α' σειρᾶς, στὴ δευτέρα στὸ θεωρεῖο τῆς β' σειρᾶς, καὶ στὴν τελευταία στὴ γαλερία!

*

Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου.

Ἡ κυρία — Πρόσεξε νὰ μὴ πέση κάτω τὸ ἄγαλμα.

Ἡ γηρέτρια — Μὰ ἀπὸ ὅ,τι εἶναι περισσότερο δὲν μπορεῖ νὰ σπάσῃ, κυρία.

ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

I

N. Π. Ζ.

Σὰν ἄσπρο κρῖνον ἐγεννήθηκες
 Μιὰν ἀνοιξιὰτικὴν αὐγοῦλα
 Σὰν ἄσπρο κρῖνον ἐξεψύχθηκες
 Τὴν ἄλλην νύχτα. Κι' ἡ δροσοῦλα
 Τὴν μίαν ἡμέρα ἦταν δάκρυα
 Χαρᾶς στὸ γέννησίν σου, κρίνε
 Τὴν ἄλλην νύχτα ἦταν κλάμματα
 Κι' ἄχ! κλάμματα κι' ἀκόμα εἶναι...